

[Per al dia que ve, llegiu-vos des de la pàgina 141 (5. *Jesús es nuestro Salvador*) fins al final]

Jesús és el nostre Salvador... Però... de què ens salva? Realment, sentim la necessitat de ser salvats?

Una explicació clàssica és la de sant Anselm. Diu això:

- ✓ El pecat és una ofensa infinita, perquè l'ofès és el mateix Déu, Ésser infinit
- ✓ Nosaltres, éssers humans, finits i limitats com som, no podem reparar aquesta ofensa infinita
- ✓ Cal un ésser **finít** (que pugui **reparar** l'ofensa)...
- ✓ ... i alhora **infinít** (que pugui reparar **infinítament**)
- ✓ Aquest ésser és Jesús: home (capaç de **reparar**) i Déu (capaç de reparar **infinítament**)

El fet és, però, que aquesta explicació (que –cal dir-ho!- està molt condicionada per l'ambient cultural que viu sant Anselm, el feudalisme)

- ✓ parla d'un "déu" (així, en minúscula) venjatiu i que només s'apaivaga quan veu sang...
- ✓ només dóna importància a la mort de Jesús (per tal de reparar una ofensa infinita, etc.). Però, i la seva vida? ¿No és també important?
- ✓ Ens ve a dir que l'encarnació (el fet que Déu s'hagi fet home, *carn*) només seria deguda a la necessitat de –diguem- "arranjar desperfectes". És a dir, Déu s'hauria fet home *només* per a alliberar-nos del pecat. I ens podem preguntar: només per això?

No podríem dir també que Déu s'ha fet home, s'ha fet un de nosaltres, perquè ens estima i, precisament perquè ens estima, vol compartir el nostre destí¹?

- ✓ Finalment, aquesta manera de parlar ha donat peu a un cristianisme dolorista, tètric...

La salvació és la realització del sentit de la vida humana. En Jesús aquest sentit ja s'ha realitzat del tot. I, **per Ell, amb Ell i en Ell**, també en nosaltres. En Jesús hem estat estimats irrevocablement, sense marxa enrere

En aquest sentit, la salvació és

- ✓ alliberament del **pecat**. El pecat tendeix a "amagar-se". Al Gènesi, quan s'ha comès la culpa original, tothom dóna la culpa a tothom... excepte a si mateix: "és la culpa de la dona... és la culpa de la serp...". Ningú vol carregar-se el pes de la culpa. Tothom vol desempallegar-se'n. Però només el fet de reconèixer la culpa, d'assumir la veritat, és el que ens fa realment lliures². I la veritat

¹ Altra cosa és dir que, per la seva encarnació, Jesús *també* ens salva del pecat. Però això no és el mateix que dir que el motiu principal, o únic, de l'encarnació és salvar-nos del pecat

² "M'he decidit a reconèixer la falta/ no us he amagat més el meu pecat/Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor/ m'heu perdonat la culpa comesa/.../Tothom celebra al voltant meu el goig de veure'm lliure" –podem llegir al salm 32(31). Podeu llegir també l'evangeli de Joan, capítol 8, verset 32

és Jesús³. I Jesús és el qui carrega, i *carregant treu*, el pecat del món (Joan 1,29).

- ✓ La salvació és alliberament de la **Llei**. No ens “guanyem el cel” fent obres bones. El cel sempre serà un regal que superarà totes les nostres expectatives i mèrits. El motiu del nostre actuar és l’amor... Podem mirar la Llei no només “en negatiu” (no mataràs, no robaràs, no mentiràs...), sinó també “en positiu” (respecta i estima la vida.. comparteix... digues la veritat...). Aleshores, la Llei no és només una prohibició, sinó un camí de vida i de felicitat
- ✓ Finalment, la salvació és alliberament de la **mort** (i de les “petites morts” de la vida de cada dia), perquè estem cridats a la **VIDA** – que res ni ningú no ens podrà mai treure

Per a la reunió de grups

- ✓ Veiem la necessitat que Déu ens salvi?
- ✓ Ens sentim autosuficients?
- ✓ Per què sí? Per què no?
- ✓ Com formularíem, amb nostres pròpies paraules, allò de que Jesús ens salva?

Propera reunió: 10 de maig

³ Jo sóc el camí, la veritat i la vida –diu Jesús (Joan 14,6)